

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12685/2558

พนักงานอัยการจังหวัดนครพนมโจทก์ นายประจักษ์ อมรสินจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 338, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 338 หมายความว่า การขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยเหตุการณ์ข้อเท็จจริงที่ไม่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไป และเป็นข้อเท็จจริงที่เจ้าของความลับประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นรู้ ดังนี้ ความลับจึงไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและเจ้าของข้อเท็จจริงประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นรู้ก็ถือว่าเป็นความลับแล้ว จำเลยมีภริยาอยู่แล้ว แต่จำเลยกับผู้เสียหายสมรสใจมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันมาประมาณ 1 ปี ข้อเท็จจริงที่จำเลยกับผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันจึงเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริง เมื่อเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน แสดงว่าผู้เสียหายประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่น โดยเฉพาะภริยาจำเลยรู้เรื่องดังกล่าว เรื่องนั้นจึงเป็นความลับของผู้เสียหาย การที่จำเลยขู่เข็ญผู้เสียหายว่าหากผู้เสียหายไม่นำเงินจำนวน 20,000 บาท มาให้จำเลยแล้วจำเลยจะนำเรื่องความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างจำเลยซึ่งมีครอบครัวแล้วกับผู้เสียหายไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น จึงเป็นการขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับของผู้เสียหาย ครบองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 338 แล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337, 338 จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคแรก, 338 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกรรโชกซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษฐานริดเอาทรัพย์ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า การกระทำของจำเลยครบองค์ประกอบความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 338 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า การขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับต้องเป็นการขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับที่เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น การขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงไม่มีความผิดนั้น เห็นว่า การขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 338 หมายความว่า การขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยเหตุการณ์ข้อเท็จจริงที่ไม่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไป และเป็นข้อเท็จจริงที่เจ้าของความลับประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นรู้

ดังนี้ ความลับจึงไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือ ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน หากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและเจ้าของข้อเท็จจริงประสงค์จะ ปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นรู้ก็ถือว่าเป็นความลับแล้ว เมื่อฎีกาของจำเลยยอมรับข้อเท็จจริงว่าจำเลยมี ภริยาอยู่แล้ว แต่จำเลยกับผู้เสียหายสมัครใจมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันมาประมาณ 1 ปี ข้อเท็จจริงที่จำเลยกับผู้เสียหายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันจึงเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริง เมื่อเป็น การกระทำที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน แสดงว่าผู้เสียหายประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่น โดยเฉพาะภริยาจำเลยรู้เรื่องดังกล่าว เรื่องนั้นจึงเป็นความลับของผู้เสียหาย การที่จำเลยขู่เชิญ ผู้เสียหายว่าหากผู้เสียหายไม่นำเงินจำนวน 20,000 บาท มาให้จำเลยแล้วจำเลยจะนำเรื่อง ความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างจำเลยซึ่งมีครอบครัวแล้วกับผู้เสียหายไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น จึง เป็นการขู่เชิญว่าจะเปิดเผยความลับของผู้เสียหาย ครบองค์ประกอบความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 338 แล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามบทบัญญัติ ดังกล่าว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อสุดท้ายว่า มีเหตุ ที่จะลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า แม้ผู้เสียหายกับ จำเลยสมัครใจมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกัน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจำเลยมีภริยาอยู่แล้วก็ตาม แต่จำเลยก็ไม่ ควรนำเรื่องดังกล่าวมาขู่เชิญเรียกเอาเงินจำนวน 20,000 บาท จากผู้เสียหาย การกระทำของ จำเลยดังกล่าวเป็นการกระทำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของ ผู้เสียหาย อันเป็นเรื่องที่ร้ายแรง แม้จำเลยจะกระทำความผิดครั้งแรกก็ไม่มีเหตุที่จะรอกการลงโทษ จำคุกให้แก่จำเลย ส่วนที่ขอใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายจนไม่ติดใจเอาความแก่จำเลยนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ก็นำมาเป็นเหตุกำหนดโทษจำเลยในสถานเบาแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษ จำคุกจำเลย 1 ปี โดยไม่รอกการลงโทษนั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้วไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะ เปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

สิริรัตน์ จันทรา · สมยศ เข้มทอง · ภาณุวัฒน์ สุระพันธ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/12685/2558>